

ФИНАНСЫ И КРЕДИТ. УЧЕТ, АНАЛИЗ И АУДИТ

УДК 336.22:352

JEL Classification: H21, H71, H72

DOI: [https://doi.org/10.32515/2663-1636.2019.2\(35\).124-131](https://doi.org/10.32515/2663-1636.2019.2(35).124-131)

В. В. Письменний, доц., канд. екон. наук, докторант кафедри фінансів ім. С. І. Юрія
Тернопільський національний економічний університет, м. Тернопіль, Україна

Вплив реформи місцевого оподаткування на формування доходів сільських бюджетів

Обґрунтовано необхідність впровадження власних податків і зборів як додаткового джерела доходів сільських бюджетів. Вироблено критерії, які їм відповідають в частині унікальної бази оподаткування, оподаткування об'єктів, прив'язаних до певної місцевості, забезпечення малого розходження податкового навантаження в різних територіях, уникнення високих витрат на податкове адміністрування. Охарактеризовано елементи оподаткування цих платежів та їх роль у формуванні фінансової бази органів влади на селі.

доходи місцевих бюджетів, податкові надходження, система місцевого оподаткування, власні податки та збори.

В. В. Письменний, доц., канд. екон. наук, докторант кафедри финансов им. С. И. Юрия
Тернопольский национальный экономический университет, г. Тернополь, Украина

Влияние реформы местного налогообложения на формирование доходов сельских бюджетов

Обоснована необходимость внедрения собственных налогов и сборов как дополнительного источника доходов сельских бюджетов. Выработаны критерии, которые им соответствуют в части уникальной налоговой базы, налогообложения объектов, привязанных к определенной местности, обеспечения малого различия налоговой нагрузки на различных территориях, избежания высоких затрат на налоговое администрирование. Охарактеризованы элементы налогообложения этих платежей и их роль в формировании финансовой базы органов власти на селе.

доходы местных бюджетов, налоговые поступления, система местного налогообложения, собственные налоги и сборы.

Постановка проблеми. В умовах децентралізації держава зобов'язана підтримувати місцеві ініціативи у формуванні самодостатніх бюджетів, натомість в українських реаліях ще сильніше укріпилися вертикальні зв'язки органів влади й бюджетні відносини, які організовуються за тим самим принципом. Адже здебільшого загальнодержавні податки, на які мала би претендувати місцева влада, тільки частково зараховуються до місцевих бюджетів, решта перераховуються у вигляді міжбюджетних трансфертів. Прагнення тримати місця під контролем через обмеження, які регламентують бюджетні відносини, деформують наповнення місцевих бюджетів. Особливо це стосується сільських бюджетів, які перебувають у складному становищі.

Одним зі способів вирішити цю проблему є розширення податкових повноважень органів влади на селі, що викликає когнітивний дисонанс. З одного боку, надання їм більшої компетенції у сфері формування податкових надходжень має заперечливі аргументи через те, що впровадження власних податків і зборів може створити передумови до деформації податкових відносин. Сумніви матимуть місце з огляду на нерозвиненість політичних інститутів і небажання змінювати парадигму формування доходів сільських бюджетів. З іншого боку, без додаткової ресурсної бази, яку може забезпечити підсистема власного оподаткування, органи влади на селі позбавлені інструментів для розвитку.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Серед вітчизняних науковців необхідно відзначити З. С. Варналія [5], який розглядав питання місцевих податків і зборів крізь призму формування та реалізації податкової політики, В. В. Зайчикову [1], яка досліджувала закордонну практику формування доходів місцевих бюджетів за рахунок власних податкових надходжень, О. П. Кириленко [4], яка приділяла увагу проблемам модернізації місцевого оподаткування в умовах економічних і соціальних трансформацій. Крім того, сучасна парадигма фіскальної політики України будувалася А. І. Крисоватим [7], наукове обґрунтування реформ у системі місцевого оподаткування належить В. М. Мельник [3], деякі аспекти оптимізації дохідної частини місцевих бюджетів за рахунок місцевих податків і зборів визначалися Л. Л. Тарангул [8].

Їхні наукові доробки мають глибокий, проте неспеціалізований характер, в них не знаходять відображення питання ролі власного оподаткування у формуванні доходів місцевих бюджетів. Поза увагою залишаються проблеми тих податкових платежів, які в державах із розвинутою ринковою економікою й демократичними орієнтирами розвитку є основою фінансової бази місцевого самоврядування.

Постановка завдання. Метою статті є обґрунтування необхідності впровадження підсистеми власного оподаткування на селі й характеристика платежів, які мають стати додатковим джерелом доходів сільських бюджетів.

Виклад основного матеріалу. Власні податки і збори щонайліпше підходять, аби стати складником підсистеми власного оподаткування на селі. Вони, як і місцеві податки та збори, враховують такі критерії: вузька й унікальна база оподаткування (тут важливо, аби елементи їх оподаткування не дублювали чинні податкові платежі); забезпечення малого розходження податкового навантаження в різних територіях (податкова конкуренція не має впливати на переміщення податників податків з одних територій до інших, як і недопущення впровадження індивідуальних податкових ставок і пільг); уникнення високих витрат на податкове адміністрування (надходження податків і зборів повинне бути більшим за витрати на їх справляння).

Ці платежі є специфічною формою відносин, якщо на початковому етапі (поряд із місцевими податками та зборами) можуть розглядатися факультативним джерелом доходів, то згодом – їх замінити. Відповідно до інших переконань вони справляються за будь-які надані блага або дії органів влади на селі, які можуть бути інтерпретовані „платою за послуги”. До особливостей необхідно віднести зв’язок із місцевістю та здатність бути технічно використаними в територіальному масштабі [6, с. 79]. В ідеальному варіанті ними є платежі, які впроваджуються за ініціативою представницьких органів місцевого самоврядування, ці ж органи визначають їх елементи та здійснюють адміністрування (табл. 1).

Серед таких платежів виділимо збір за збирання біологічних ресурсів лісового фонду. Його можна впроваджувати в тих селах, де в лісах місцевого значення в достатній кількості ростуть ягоди та гриби. Дисонанс може викликати положення ст. 13 Конституції України: „Земля, її надра, атмосферне повітря, водні та інші природні ресурси, які знаходяться в межах території України, природні ресурси її континентального шельфу, виключної (морської) економічної зони є об’єктами права власності Українського народу” [2]. Але його метою є обмеження комерційного складника, а не конституційних прав, водночас фізичні особи, зареєстровані в населеному пункті, де проводиться їх збирання для власних потреб, не оподатковуватимуться.

Таблиця 1 – Характеристика елементів оподаткування власних податків і зборів

Податкові платежі	Об'єкт оподаткування	Платники податків	Податкові ставки	Податкові пільги
Збір за збирання біологічних ресурсів лісового фонду	Біологічні ресурси лісового фонду (ягоди, гриби тощо)	Фізичні особи, які здійснюють збирання ягід і грибів у лісах місцевого значення	Від 0,1 % до 0,5 % розміру мінімальної зарплати за кожен 1 кг зібраних біологічних ресурсів лісового фонду	Біологічні ресурси лісового фонду, зібрані мешканцями населеного пункту для власних потреб, обсягом менш ніж 10 кг
Збір за видобування корисних копалин, призначених для власного використання	Викопні корисні копалини, призначені для власного використання	Фізичні особи, які здійснюють видобування корисних копалин	Від 1 % до 5 % розміру мінімальної зарплати за кожен 1 т видобутих корисних копалин	Корисні копалини, видобуті мешканцями населеного пункту для власного використання, обсягом менш ніж 1 т
Збір за зайняття території населеного пункту	Площа території населеного пункту, зайнята піском, глиною, щебенем, органічними добривами, вугіллям, дровами тощо	Фізичні та юридичні особи, які для власних потреб або в своїй діяльності використовують територію населеного пункту	Від 1 % до 5 % розміру мінімальної зарплати за 1 м ² території населеного пункту	Площа території населеного пункту менш ніж 3 м ²
Збір за використання місцевої символіки в комерційних цілях	Дохід, отриманий від продажу товарів із використанням місцевої символіки без ПДВ	Фізичні особи – суб'єкти малого бізнесу та юридичні особи, які використовують місцеву символіку в комерційних цілях	Від 1 % до 5 % виторгу від реалізації товарів, вироблених із використанням місцевої символіки	Підприємства УТОГ та УТОС
Податок на заняття торгівлею за межами ринків	Площа місць для заняття торгівлею	Фізичні та юридичні особи, які здійснюють торгівлю за межами ринків	Від 0,1 % до 0,5 % розміру мінімальної зарплати за 1 м ² території населеного пункту	—
Збір за розміщення зовнішньої реклами	Площа рекламних щитів, зайнята рекламою	Фізичні особи – суб'єкти малого бізнесу та юридичні особи – власники рекламних щитів	Від 0,1 % до 0,5 % за 1 м ² вартості оренди площі рекламних щитів	Соціальна реклама, розміщена на рекламних щитах у межах території населеного пункту
Збір за упорядкування територій	Площа території, прилеглої до торговельних та інших закладів	Фізичні особи – суб'єкти малого бізнесу та юридичні особи	Від 0,1 % до 0,5 % розміру мінімальної зарплати за 1 м ² території населеного пункту	—

Джерело: побудовано автором.

Зрештою, продовження цієї статті звучить так: „Від імені Українського народу права власника здійснюють органи державної влади та органи місцевого самоврядування” [2]. Тобто впровадження податкового платежу не суперечитиме Конституції України, а лиш укріпить права місцевої влади як власника на біологічні ресурси лісового фонду. Ці ж органи зможуть встановити ставки від 0,1 % до 0,5 % мінімальної заробітної плати за кожен 1 кг зібраних ягід і грибів у лісах місцевого значення. Зрозуміло, що тоді й збільшиться ринкова вартість ягід і грибів, частина продукції піде в тінь, але такий крок виправданий задля збереження й оновлення біологічних ресурсів лісового фонду.

Аналогічний порядок обчислення та механізм сплати буде мати збір за видобування корисних копалин, призначених для власного використання. Ключовим у семантиці цього платежу є контекст слів „власне використання”, який не передбачає великі обсяги видобутку та продаж іншим особам. Технічні відмінності торкатимуться об’єкта оподаткування (викопні корисні копалини, призначені для власного використання), платників податків (фізичні особи, які здійснюють видобування корисних копалин), податкових ставок (від 1 % до 5 % мінімальної заробітної плати за кожен 1 т видобутих корисних копалин) і податкових пільг (видобуті корисні копалини, призначені для власного використання, обсягом менш ніж 1 т).

Цей платіж не стосуватиметься оподаткування промислового видобування природних мінеральних речовин, як рудних (залізної та мідної руди), так і деяких горючих корисних копалин (горючих сланців, нафти та природного газу). Але є багато інших видів корисних копалин місцевого значення, які за сучасного рівня розвитку можуть із достатньою ефективністю використовуватися у власному господарстві безпосередньо або після попередньої обробки. Мова йде про глину, пісок, гравій, вапняк, торф, вугілля тощо, які нелегально видобуваються мешканцями сіл, наражаючи своє життя на небезпеку та завдаючи невинуватеної шкоди навколишньому природному середовищу.

Часто в селах мешканці уздовж своїх садіб або фермерських господарств можуть зберігати будівельні матеріали, органічні добрива, великогабаритні транспортні засоби та інше майно, безоплатно займаючи територію. Збір за зайняття території населеного пункту мав би це виправити. Зокрема, його можна справляти з фізичних і юридичних осіб, які для власних потреб або в своїй діяльності займають частину прилеглої території (наприклад, зайнятої піском, глиною, щебенем, органічними добривами, вугіллям, дровами, великогабаритним транспортом тощо). Ставки будуть диференційовані від 1 % до 5 % мінімальної заробітної плати за 1 м², а площа зайнятої території, менш ніж 3 м², не оподатковуватиметься.

Звичайно, його впровадження викличе невдоволення серед мешканців сіл, які звикли безкоштовно користуватися землею комунальної власності. Цей платіж буде відповідати принципу оподаткування „послуги – оплата”, який визначає податки і збори, як плату за суспільні блага та послуги, які місцева влада надає населенню (тобто збір за зайняття території населеного пункту можна трактувати „орендною платою” за її користування). При цьому кошти від надходження податкового платежу до спеціального фонду сільського бюджету можна буде використати на прибирання та благоустрій населеного пункту, висадження зелених насаджень, поліпшення місцевої інфраструктури й інше.

Збір за використання місцевої символіки до 2011 р. був складником місцевого оподаткування України, але через недоліки порядку обчислення й механізму сплати йому не вдалося стати повноцінним податковим платежем. У новому зборі база оподаткування має визначатися на основі доходу, отриманого від продажу товарів із використанням місцевої символіки за вирахуванням суми ПДВ, а ставки –

встановлюватися в розмірі від 1 % до 5 % виторгу. Натомість в іншому ключі повинні встановлюватися елементи оподаткування для закладів громадського харчування, готельно-ресторанного господарства та розважальних закладів, які у своїй діяльності використовують місцеву символіку або назву населеного пункту.

Тоді платіж буде накладатися щомісяця на фізичних осіб – суб'єктів малого бізнесу та юридичних осіб за ставками від 1 до 10 мінімальних заробітних плат. Але в ньому є гостріша проблема, яка досі не розв'язана в українському законодавстві, а саме відсутність юридично обґрунтованої норми щодо порядку встановлення органами місцевого самоврядування місцевої символіки. Для цього потрібно закріпити за сільськими радами право самостійно встановлювати зміст, опис і порядок використання місцевої символіки. Це дасть змогу уникнути тих розбіжностей і прогалин у нормативно-правовому полі, що виникатимуть при справлянні податкового платежу.

Необхідність впровадження податку на заняття торгівлею за межами ринків зумовлена невиконанням правил торгівлі (це стосується мешканців територіальних громад, які продають власну сільськогосподарську та продукцію тваринництва за межами продовольчих ринків) або відсутністю ринків у селах взагалі. У першому випадку його „заміною” є штрафи за порушення правил ведення торговельної діяльності, які мали б стягувати органи муніципальної поліції або відповідні служби. З огляду на атрофований стан інституту санкцій, вони не забезпечують бюджетні доходи достатніми і стабільними ресурсами, тим паче, що штрафи не несуть позитивно-емоційне ставлення до процесу наповнення бюджетів.

Логічніше підходить другий випадок – оподаткування. Адже не всі села мають розвинену ринкову інфраструктуру, де здійснюється купівля-продаж продовольчих, промислових та інших товарів (вони або зникли за відсутністю потреб, або їх не було взагалі). Але це не означає, що в таких територіальних громадах взагалі немає торгівлі, вона може здійснюватися на сезонних ярмарках, самозайнятих територіях стаціонарно або з транспортних засобів. Новий податок органи влади на селі мають накладати на фізичних і юридичних осіб, які здійснюють торгівлю за межами ринків або за їх відсутності за ставками від 0,1 % до 0,5 % мінімальної заробітної плати за 1 м² зайнятої території.

Реклама в сучасному світі чи не найбільш ефективно привертає увагу покупців, споживачів, замовників тощо, адже поширення інформації про когось або щось створює популярність, збільшує продаж товарів і послуг. Для сіл потенційною для власного оподаткування має бути зовнішня реклама, розміщена на вулицях, дорогах, фасадах будівель тощо. Зазвичай компанії, які володіють рекламними щитами та іншими конструкціями для розміщення зовнішньої реклами, сплачують податки до бюджетів за місцем реєстрації (головним чином, до бюджетів великих міст). Натомість сільські бюджети несуть фінансові втрати, хоча через зв'язок бази оподаткування з місцевістю насамперед мали б претендувати на їх надходження.

Впровадження збору за розміщення зовнішньої реклами на стане результатом еволюції підсистеми оподаткування реклами, яка функціонувала в Україні до 2011 р. Причому раніше платниками податку з реклами були фізичні та юридичні особи, які встановлюють і розміщують рекламу, а об'єктом оподаткування – надання послуг за встановлення та розміщення реклами. Здавалося, що звуження елементів оподаткування мало би призвести до зменшення обсягу податкових надходжень, але насправді це внесе ясність у порядок його обчислення та механізм сплати. Відштовхуючись від вартості площі рекламних щитів, цей платіж буде адмініструвати легко й не дорого.

Останній податковий платіж, на який потрібно звернути увагу, є збір за упорядкування територій. Він справлятиметься фізичними особами – суб'єктами малого бізнесу та юридичними особами – власниками магазинів, аптек, перукарень тощо. Причому вони матимуть вибір: заплатити двірнику заробітну плату або сплатити збір у розрахунок від 0,1 % до 0,5 % мінімальної заробітної плати за 1 м² площі, відведеної для здійснення діяльності. В іншому випадку прийдеться заплатити штраф за недотримання чистоти прилеглої території, який у десятки разів може перевищувати розмір податкового навантаження. Його можна прив'язати з певним ступенем еквівалентності за конкретну вигоду від сплати.

Кошти від справляння податків і зборів наповнюють сільські бюджети та лиш у разі спрямування до спеціального фонду можна забезпечити їх цільове призначення. Зокрема, їх використання на прибирання і благоустрій території, висадження зелених насаджень та поліпшення місцевої інфраструктури буде компенсацією за відчуження частини доходів на користь територіальної громади. Тим більше, що передача платниками збору за упорядкування території – фізичними особами – суб'єктами малого бізнесу та юридичними особами цих завдань стороннім виконавцям на умовах субпідряду (так званий аутсорсинг) в сучасних умовах можуть використовуватися із достатньою ефективністю.

Висновки та перспективи подальших досліджень. У ході дослідження особливостей впровадження власних податків і зборів на селі можна зробити такі висновки:

1. Для доходів сільських бюджетів підсистема власного оподаткування не є чимось новим. Підходи до її функціонування були запозичені з принципів функціонування інституту місцевих податків і зборів, самооподаткування та цільових фондів, утворених місцевими радами. Вона є своєрідним симбіозом, природним етапом еволюції ресурсної бази органів влади на селі та вершиною розвитку демократичних перетворень. Для впровадження якогось одного або усього спектру платежів, які входять до її складу, потрібні всього лиш політична воля, уникнення дискусії в законодавстві та єдиний підхід, який базується на чітко вироблених критеріях.

2. Власні податки та збори мають стати основою парадигми формування доходів сільських бюджетів, еволюціонувавши з системи місцевого оподаткування. Якщо відійти від спірного сьогодні на питання лобювання політичних рішень, вони комбінуються з правом податкової ініціативи, за якого органи влади на селі самостійно, зважаючи на природнокліматичні, географічні, соціально-демографічні, економічні й інші чинники, зможуть впроваджувати податки і збори, визначати їх елементи оподаткування. Головним критерієм має стати вузька й унікальна база оподаткування, як фізичний, вартісний або інший вираз об'єкта оподаткування, який використовується для визначення податкових зобов'язань.

3. У цьому сенсі сільські ради можуть оподатковувати збір ягід і грибів у лісах місцевого значення, видобуток мешканцями громади корисних копалин, призначених для власного використання, заняття торгівлею за межами ринків, використання місцевої символіки в комерційних цілях тощо. Але найбільш ефективним буде оподаткування об'єктів, які мають прив'язку до певної місцевості (розміщення зовнішньої реклами, упорядкування територій). Для цього органи влади на селі мають розробити положення, які обґрунтовували б економічну необхідність того чи іншого платежу, визначили основні елементи оподаткування, порядок обчислення й механізм сплати.

Насамкінець необхідно зазначити про необхідність подальшого підняття питання розвитку підсистеми власного оподаткування на селі. Зокрема, потребує здійснення розрахунків надходження власних податків і зборів, що дало б змогу

побачити перспективність їх впровадження. За допомогою економіко-математичного моделювання можна буде реально оцінити ризик настання важкопрогнозованих обставин та звести до мінімуму фінансові втрати зі сторони органів влади на селі.

Список літератури

1. Зайчикова В. В. Місцеві фінанси України та європейських країн: моногр. Київ: НДФІ, 2007. 299 с.
2. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. С. 141.
3. Мельник В. М. Оподаткування: наукове обґрунтування та організація процесу: монографія. Київ: Комп'ютерпрес. 2006. 277 с.
4. Модернізація місцевих фінансів України в умовах економічних і соціальних трансформацій: монографія / за ред. О. П. Кириленко. Тернопіль: ТНЕУ, „Економічна думка”. 2008. 376 с.
5. Податкова політика України: стан, проблеми, перспективи: монографія / за ред. З. С. Варналія. Київ: Знання України, 2008. 675 с.
6. Сиринов М. А. Местные финансы / М. А. Сиринов. Москва: Гос. изд-во. 1926. 216 с.
7. Сучасна парадигма фінансової політики України в умовах формування суспільства сталого розвитку: монографія / за наук. ред. д.е.н., проф. А. І. Крисоватого. Тернопіль: ТНЕУ, 2015. 459 с.
8. Тарангул Л. Л. Оподаткування та регіональний розвиток (теорія і практика): монографія. Ірпін: Академія ДПС України, 2003. 286 с.

References

1. Zaichykova, V. V. (2007). *Mistsevi finansy Ukrainy ta yevropeiskyyh krain [Local Finance of Ukraine and European Countries]*. Kyiv: NDFI [in Ukrainian].
2. Konstytutsiia Ukrainy [The Constitution of Ukraine]. (1996, June 28). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy – Bulletin of Verkhovna Rada of Ukraine* [in Ukrainian].
3. Melnyk, V. M. (2006). *Opodatkuvannia: naukove obgruntuvannia ta orhanizatsiia protsesu [Taxation: Scientific Substantiation and Process Organization]*. Kyiv: Kompiuterpres [in Ukrainian].
4. Krylenko, O. P. (Eds.). (2008). *Modernization of Local Finances of Ukraine in Conditions of Economic and Social Transformations*. Ternopil: TNEU, „Ekonomiczna dumka”.
5. Varnalii, Z. S. (Eds.). (2008). *Tax Policy of Ukraine: State, Problems, Prospects*. Kyiv: Znannia Ukrainy.
6. Sirinov, M. A. (1926). *Mestnye finansy [Local Finance]*. Moskva: Gos izd-vo [in Russian].
7. Krysovaty, A. I. (Eds.). (2015). *Modern Paradigm of Fiscal Policy of Ukraine in Conditions of Forming a Society of Sustainable Development*. Ternopil: TNEU.
8. Taranhul, L. L. (2003). *Opodatkuvannia ta rehionalnyi rozvytok (teoriia i praktyka) [Taxation and Regional Development (The Theory and Practice)]*. Irpin: Akademiia DPS Ukrainy [in Ukrainian].

Vitalii Pysmennyi, Associate Professor, PhD in Economics (Candidate of Economic Sciences), Doctoral Student of Department of Finance Named After S. I. Yurii
Ternopil National Economic University, Ternopil, Ukraine

The Impact of the Reform of Local Taxation on Rural Budget Revenues

The purpose of the study is to substantiate the need to introduce a subsystem of own taxation in the countryside and to characterize taxes and fees, which should become an additional source of revenue of rural budgets.

The criteria that are consistent with the specifics of introducing own taxes and fees by the authorities in the countryside have been developed. In particular, they relate to a unique tax base, taxation of objects tied to a certain area, ensuring a small difference in the tax burden within different territories, avoiding high costs for tax administration. The order of calculation and the mechanism of the fee payment for collection of biological resources of a forest fund, fees for the extraction of minerals for own use, fees for occupying the territory of the settlement, fees for the use of local symbols for commercial purposes, taxes on trade outside markets, fees for the placement of external advertising, fees for the arrangement of territories have been characterized. Their role in shaping the revenue base of rural budgets has been determined, which should be related to the ability of the government authorities in the village to solve vital tasks on their own and envisages the ability to provide with the necessary revenues without the involvement of external sources. The emphasis has been made on the fact that the subsystem of own taxation should open up opportunities for combining different forms and methods of taxation depending on the principles of fiscal adequacy, economic efficiency, social justice, administrative simplicity, stability, tax flexibility and others, which are acceptable to local governments.

It has been established that own taxes and fees should become an additional source of revenue of rural budgets, evolving from the system of local taxation. The peculiarity of their implementation is connected with the expansion of the right of the tax initiative, in which the authorities in the countryside will be able to independently introduce taxes and fees, to determine their elements of taxation, taking into account natural and climatic, geographical, social and demographic, economic and other factors.

local budget revenues, tax revenues, local tax system, own taxes and fees

Одержано (Received) 27.05.2019

Прорецензовано (Reviewed) 30.05.2019

Прийнято до друку (Approved) 04.06.2019

УДК 657.47:658.5

JEL Classification: M41

DOI: [https://doi.org/10.32515/2663-1636.2019.2\(35\).131-143](https://doi.org/10.32515/2663-1636.2019.2(35).131-143)

І.В. Смірнова, доц., канд. екон. наук

Н.В. Смірнова, доц., канд. екон. наук

Центральнoукраїнський національний технічний університет, м. Кропивницький, Україна

Незавершене виробництво як об'єкт управлінського обліку

Стаття присвячена з'ясуванню особливостей організації та ведення управлінського обліку залишків незавершеного виробництва на промислових підприємствах. Окреслено коло завдань управлінського обліку виробничої діяльності, взагалі, та залишків незавершеного виробництва, зокрема. Надано характеристику структури залишків незавершеного виробництва промислового підприємства. Проведено порівняльний аналіз способів оперативного обліку руху незавершеного виробництва. Визначено напрямки контролю за ходом виробництва в межах управлінського обліку. Запропоновані заходи по забезпеченню комплектності незавершеного виробництва промислових підприємств. Розроблені методичні підходи до визначення собівартості готової продукції та незавершеного виробництва з метою ціноутворення

незавершене виробництво, управлінський облік, оперативний облік, комплектність залишків незавершеного виробництва, ритмічність виробництва, оцінка незавершеного виробництва, собівартість незавершеного виробництва, ціноутворення

И.В. Смирнова, канд. экон. наук

Н.В. Смирнова, доц., канд. экон. наук

Центральнoукраїнський національний технічний університет, г. Кропивницький, Украина

Незавершенное производство как объект управленческого учета

Статья посвящена выяснению особенностей организации и ведения управленческого учета остатков незавершенного производства на промышленных предприятиях. Очерчен круг задач управленческого учета производственной деятельности, вообще, и остатков незавершенного производства, в частности. Охарактеризована структура остатков незавершенного производства промышленного предприятия. Осуществлен сравнительный анализ способов оперативного учета движения незавершенного производства. Определены направления контроля за ходом производства в рамках управленческого учета. Предложенные меры по обеспечению комплектности незавершенного производства промышленных предприятий. Разработаны методические подходы к определению себестоимости готовой продукции и незавершенного производства с целью ценообразования

незавершенное производство, управленческий учет, оперативный учет, комплектность остатков незавершенного производства, ритмичность производства, оценка незавершенного производства, себестоимость незавершенного производства, ценообразование

Постановка проблеми. Підприємства для оптимізації фінансових результатів мають виважено підходити до формування структури продукції, що виготовляється, та визначати доцільні обсяги виробництва. Керівництву для прийняття рішень про доцільність виготовлення будь-якої продукції та про обсяги її виробництва необхідно